

fiis woi arvata olewan suurta mielihalua erityis-afioita selittäwiin kirjoituksiin. Kuitenkin uskomme maassamme löytywän joukko historiaan mieltyneitä siivistyneitä, jotka eivät jättäne kirjaa lukematta.

J. W. C.

Runoelmia.

Kirj. A. K.

K a u k a m e t s ä.

Alas kalliolta lapsi riensi,
Äitins luoksi riensi hän,
Lausui loistavalla katsannolla:
Nähnyt olen taivaan maan.

„Mitä haastelet, mun pienoseni,
Mitä taivaan kaukamaast’?
Missä näit sä autuitten mailman?
Sano, kulta-omenain.”

Vuoren harjanteella kauan seisoin,
Katsahdellen koilliseen,
Siellä näin mä nummen sinertävän,
Honkametsän kaukasen.

Puitten kärjill’ näin mä kunnaan kauniin,
Armas päivä paistoi siellä,
Ylös kunnaan kiirehelle juoksi
Kultasannotettu tie.

Tämän näin ja sydämmeni riutui,
Kyynel juoksi poskillein,
Enkä ymmärtänyt miksi itkin,
Mutta näinhän taivaan maan.

„Ei, mun lapsein; sineydess’ ylhäällä
Taivaan korkee sali on,
Siellä lamput, kultakruunut loistaa,
Siellä on istuin Jumalan.”

Ei, vaan siellä, missä ilmaurannat
Kaukametsä haamottaa,
Siellä onni onnellisten mailma,
Siellä autuitten maa.

S u n n u n t a i.

Mä muistan sen lempeän laakson,
Ainiaan muistan sen,
Miss’ istuin ma neitoni kanssa,
Hellästi syleillen;
Ja kiirehti kesänen päivä,
Sunnuntaipäivä tyyni.

Me varjossa valkean tuomen
Istuimme ruohistoss’

Ja allamme kimmelsi järvi
Paisteessa auringon,
Ja loiskelit Ahtolan immet
Kultaset santarannat.

Sen toisella rannalla seisoi
Temppeli korkea,
Siellä kuulumme virsien veisun
Ihanast’ huokaavan,
Ja viimein, kuin jumalten maasta,
Temppelin kello pauhas.

Ja katselin kaukasta vuorta
Ylhäällä pohjosses’
Kuin ihmeellist’ Onnelan maata. —
Unien kangastus!
Kosk’ impeni sylissäin istui
Temppelin kellon pauhuss’.

Mut voit oil impeni kaino,
Katsahtain korkuuteen,
Ja poskellans kyynele kiiksi
Helmenä kirikkaana.
Mun käteni ihanast’ eksyi
Kiharains mustaan yöhön.

Niin vietimme lempeäss’ laaksoss’
Päivämme autuaan;
Me varjossa valkean tuomen
Istuimme ruohistoss’,
Ja lähene kesänen ehtoo,
Sunnuntai-ehdot tyyni.

U n e k s u m i n e n.

Unta ma näin, mun impeni kaunis,
Mä kuolin sun helmahas;
Himeys lempee mun vaiheellain väikkyi,
Kuin Saalemin kesä-yöss’.
Autuas oil kuolema,
Kuolema sun helmassas;
Niin kuolisin tuhannet kerrat
Vaiipun helmahasi.

Näinpä mä kaikk’, vaikk’ hämäräss’ tummass’,
Kaikk’ korvani kuuli myös,
Ihmisten äänet ja myrskyen pauhun,
Näin impeni sitovan
Myrttikranssii viileää
Kauneudeks kuolleele,
Ja viimein sen päähäni painoi,
Poskillans tuskan kuume.

Hautaan mun kannoit, kaikuivat kellot,
Kuin tuomion ukkoset,
Pimeät pilvet peittivät taivaan,
Ja sieluni synkistyi,
Mutta immen katsannoss’

Taasen lemмен taivaan näin;
Muu saattoi hän kammioon kuolon,
Poskillans tuskan kuume.

Vaikeni viimein ankara soitto
Ja vallitsi hiljaisuus,
Kalmistoss' seistiin kuusien yössä
Mun hautani partahall':
Silloin neito kaunokihar
Esiintunkee punertain
Ja, otsaltans hiukset viskoin,
Seisovi arkkuiin ääreen.

Laski hän kätens rintani päälle,
Muu hyvästi jättäen,
Suudelma kuuma huuliain poltti
Ja pyörrytti ihanast';
Leimahti mun povessain,
Elon virta koskena,
Muu herättäin unesta lemмен,
Kiertonsa alkoi taasen.

S o t a.

Jo leimuuvat tuliset viirit,
Kaks joukkoa tanterell' seisoo,
Kuin ukkosen pilveä kaksi,
Niin uhaten toinen toistans.
He ryntää päin
Ja yhteen iskee,
Kuin aalto ja karinen ranta,
Ja alkavi hirveä leikki.

Käy ympäri ankara kaiku
Kiväärein ja tykkien jyskeest';
He, oksentain tulta ja savuu,
Nyt antavat kuoloo kylmää,
Ja torvi soi,
Ja trumpu pauhaa,
Ja kumisee kultanen kangas,
Kosk' Tuonelan enkeli niittää.

Kuin tuhanten koskien melske,
Niin temmeltää, teiskaa ja ryskää
Se kuolon ja kunnian pelto,
Ja pilvenä savu kiirii.
Ja pilvien yössä
Käy sankarlauma
Kuin peikkoen synkeä parvi,
Ja vilkkaasti välkkyvät miekat.

Ja voitettu pakenee viimein,
Kuin murrettu, huokaava laine,
Hänt' vainoen voittaja seuraa,
Kuin riehuva myrskyn kierros,
Ja riemuitsee

Ja houraillepi,
Kosk' kunnia päällensä loistaa,
Kuin kirkkaus taivasten taivaast'.

Mut kaatuneen sankarin sielu
On astunut korkuuden linnaan,
Ja, hymyen autuaass' rauhass',
Hän katselee tannert' allans:
Siell' torvi soi,
Ja trumpu pauhaa,
Ja kumisee kultanen kangas,
Kosk' Tuonelan enkeli niittää.

O n n e l l i s e t.

Jo valkenee kaukanen ranta
Ja koilliset' aurinko nousee
Ja auteret kiirehtii pois,
Kosk' Pohjolau palkeet käyvät,
Kosk' mennyt on yö,
Kosk' kimmeltää kesänen aamu
Ja linnut ne laulelee.

Mä kiireelle korkean vuoren
Nyt astelen raikkaassa tuuless';
Mun toivoni aamusen koin,
Mun kultani kohtaan siellä,
Kosk' mennyt on yö
Kosk' kimmeltää kesänen aamu
Ja linnut ne laulelee.

Mut kauniimpi koittoa päivän
Ja lempeempi auringon laskuu
Hän hymyen luokseni käy,
Mä syliini kierron immen,
Kosk' mennyt on yö,
Kosk' kimmeltää kesänen aamu
Ja linnut laulelee.

Mun sydämmein autundest' sykkyy
Ja taivaana otsani loistaa,
Kosk' seison tässä impeni kanssa',
Tässä vuorella sammaleisell',
Kosk' mennyt on yö,
Kosk' kimmeltää kesänen aamu
Ja linnut ne laulelee.

Tässä seison mä impeni kanssa,
Ja kiharamm' tuulessa liehuu,
Ja laaksoen hyminä soi
Kuin ijäisen lemмен ääni,
Kosk' mennyt on yö
Kosk' kimmeltää kesänen aamu
Ja linnut ne laulelee.